

„Někdo spočítal, že jsme spolu už 10 let, a že by to chtělo nějak oslavit,“ říká **Honza Špalek** v následujícím rozhovoru o koncertu, který chystá skupina

My3.avi

na pátek 11. října v Malostranské besedě. Počítala jsem také a vyšlo mi, že je to 9 a půl roku, kdy jsem je slyšela poprvé a vlastně v sestavě, která se do dneška nezměnila a také mě pořád baví: Honza Špalek (zpěv, kytara), Kuba Vlachynský (baskytara), Jíra Horecký (trubka, flétny, perkuse), Klára Housková, dnes paní Mathieu (housle), a Honza Výborný (bicí).

Rozpoznatelný charakteristický styl My3.avi se srozumitelnými příběhovými texty s netradičními obraty vyvolával v počátcích ve folkovém rybníčku názorové různosti, ale úspěchy na Portách, na Zahradě a dalších pódiiích a dvě oficiální CD kvality jejich „asifolku“ potvrdily.

Na koncertech My3.avi vždy dokážou vytvořit atmosféru sounáležitosti s diváky „avíky“ a pro ně přichystali dárek k výročímu koncertu – CD **Lex Barker23**.

Začnu citací z Belmondovy [recenze](#) CD **Smutná euforie**: „O dalším vývoji skupiny My3.avi se těžko spekuluje. Přesto, jak asi bude pokračovat řada? Veselá melancholia, Smutná euforie,... že by Poklidná choleria?“ Ale všechno je jinak, nové CD se jmenuje Lex Barker 23. Proč?

Jo, jo, nebo Chytří My3.avi to taky mohlo být. Ale je to jenom Lex Barker23, protože je to CD o chlapech. A Lex Barker je v našich očích všech chlapáků chlapák. Hrdina, klad'as, trochu zromantizovanéj téma postavama, který zosobňoval, i našim věkem, ve kterým měl tu čest nás ovlivňovat. Což je v pořádku a k tomu to patří. Jako většina dobrých věcí i tato vznikla v hospodě při zcela životně nedůležité debatě. Měl jsem v té době napsáno pár příběhů o mužích a v ten konkrétní večer se nám název natolik zalíbil, že to tak už zůstalo. A vlastně to docela pěkně sedí...

Představ našim čtenářům nové cédéčko. Kolik písní obsahuje, co je spojuje a jsou ozkoušené na koncertech?

Rád bych předeslal, že toto cédéčko je vlastně jen jakousi předzvěstí takového toho klasického CD většího formátu. Všeho všudy je na něm 5 věcí. Jak jsem již řekl, všechny spojuje společné téma. A tím jsou příběhy mužů. Každý příběh je jiný. Nejde o žádné lyrické zobrazování nadskutečna, jde o zcela prostá, jednoduchá, epická vyprávění ve srozumitelných větách a jednoduchých rýmech. Sdělení příběhu samotného je zde to nejpodstatnější.

Jedna věc je na základě reálného příběhu o muži, který bavit celou Paříž, jen sám sebe ne, další je o hledání cest a směrů, další naopak o důležitosti domova a návratech ke kořenům, jedna věc je o těch osudových vlnách, které bez varování přicházejí a během okamžiku staví vše na hlavu, no a jedna věc je, pro nás celkem tradičně, o lásce, byť ne úplně šťastné. *A proč tedy rovnou ne celé CD? Proč jen 5 věcí?*

Asi tři důvody bych uvedl. První je ta pospolitost. Ostatní písně, které máme a chceme dát na regulérní CD, již nemají to spojující téma muže, nebo alespoň ne tak okatě. Což nevadí a ani na „velkém“ cédé, doufám, nebude rušit celek, naopak by to mohlo být barvitější.

Druhým a třetím důvodem byl fakt, že někdo spočítal, že jsme spolu už 10 let, a že by to chtělo nějak oslavit. Krom koncertu jsme chtěli těm nejvěrnějším avíkům, kteří s námi tu dobu společně přestáli, dát i malý dárek. No a na celé cédé prostě nebyl čas, anžto jsme kapela líná a všechno nám ukrutně trvá. *Kde jste natáčeli?* Tak počáteční plán a koncepce bylo natočit pár obyčejných písní o (ne)obyčejných lidech. Všechno jsme chtěli pojmout jednoduše a jinak, než u předchozích dvou nahrávek. Odjeli jsme proto doprostřed lesů na Vysočině, zavřeli se v dřevěné stodole, postavili dokola nástroje a chtěli natočit materiál, jak to stojí a leží, pěkně všichni najednou, klidně s chybama a tak nějak naturálně, aby to nebyl takový ten dokonalý chemický výlisek, naopak aby to bylo nedokonalé a přitom na komoru, jako naši hrdinové a jejich minipříběhy. Ne zcela se to vydařilo, objevily se technické i lidské nedostatky tohoto smělého plánu, přesto ale v té stodole bylo natočeno skoro vše a na studio samotné zbyly jen dotáčky a postprodukce. *Přizvali jste opět*

nějaké „avíky“, tedy hostující muzikanty?

Na LB23 jsou hosté, byť jich tentokrát není tolik. S klávesama nám pomáhal takový avík v záloze, Tomáš, kterej je hrozně šikovnej a vnímavěj a netlačí se někam, kam by klidně technicky mohl, protože vidí, že by to nemělo smysl. Hledá podstatu písně a nestydí se hrát pět minut jeden tón, když to tam zrovna jde. Pak jednou Kuba odjel někam na výlet a vrátil se s klukama z Divokýho Billa, který nám nahráli dobro a banjo, takže paradoxně LB23 je co do obsazení

asi nejfolkovější nahrávka nás3. S vokály nám pomohla Kaia, což není Češka a je to na jejím přístupu znát, úplně to cítí jinak, zpívá jinak. Všem moc děkujem, stejně jako Kurzíkovi z Atari

Terror, který nám navrhl design obalu a plakátu. A samozřejmě je tu ještě pan Petr Michal jako zvukový polobůh a skoroprodukční. Bez něj by to nešlo nebo by to šlo jinak... *Jsou všechny písně od tebe jako na Smutné euforii nebo se autorsky podíleli i ostatní z kapely? Vzpomenu například píseň Kulíšek od Kuby a Klárky z první desky, která se stala i žádanou „svatební“ písní.* Písně

jsou mé, především pak texty, které jsem statečně uhájil, byť byly náznaky k vyškrtávání, ale copak to jde? U uceleného příběhu?

Tvou píseň Hvězda natočili Bezeřského na CD Mraky Baref. Tato typická „špalkovina“ se liší od jejich obvyklého repertoáru a přesto jim sedí! Neuvažovali jste, že byste na desku zařadili i vy píseň autora odjinud, která by vám „slušela“ a měli jste jeho požehnání?

Vlastně ani ne. Rád jsem se nechal ovlivňovat texty jiných a pár jsme jich i použili, ale aniž bychom si nějak chtěli honit naše ega a mysleli si, že to umíme přinejmenším nejlíp, tak si prostě zatím vystačíme sami. Nás to tak baví, a proto to tak je. Třeba jednou, až nebudeme vědět kam dál, tak se možná porozhlédneme kolem, ale to už souvisí s onou zmíněnou leností. Ono i to rozhlížení si bere svoje. Takhle je to pro nás strašně pohodlný a to my tuze moc rádi.

Váš klip k písni Za 5 minut 12 postoupil v roce 2011 do finálové desítky v 1. ročníku Českého YouTube Festu, a stále má velkou sledovanost. Natočil jej váš Kuba Vlachynský, zdatný filmař, který kromě své práce udělal klipy i pro Jananas, Jarret nebo telčské DVD Žalman & Spol. Chystá klip i k některé písni z vaší nové desky?

Mluvíme o tom, ale Kubík je vytížený mladý muž, navíc to, co dělá, dělá dobře, takže je rád, že jakžtakž stihá alespoň to své. Já myslím, že něco bude, ale popravdě netuším kdy a co. Vše je ve fázi „hospodský kec“, tudíž nepochybně na dobré cestě. A jak praví klasik, není kam spěchat, když cesta je správná...

Koncert v Malostranské Besedě pořádáte k 10. výročí skupiny. Jak vlastně My3.avi začínali a co jste hráli?

No jo, letí to. Hrajeme furt to samý a v těch samých lidech, prostě písničky, které někoho osloví a někoho ne. Hlavně, byť je klisé to takhle říct, pořád nás to baví a tak si hrajem. Když tak o tom přemýšlím, moc se nezměnilo, jen už nám není dvacet a nezkoušíme dvakrát tejdne. V Besedě zahrajeme jak písně nové, tak i starší kousky. A teď, jak zkoušíme hrát ty starší, tak to všechno k sobě tak nějak nadčasově zapadá, vlastně ten vývoj ani moc žádný není nebo ho nevidím, což nevím, jestli je dobře nebo špatně, ale každopádně to je.

Dosáhli jste na různá žánrová ocenění, ale co považujete za největší či nejvýznamnější úspěch či štěstí vaší kapely?

Tak nebudu lhát, svýho času to potěšilo a nějak tě to nakopávalo kupředu, je s tím spojena spousta hezkejších chvil a vzpomínek. Nicméně je to ve finále zcela nepodstatný. Netuším, jestli vypíchnout jednu konkrétní věc, kdyby jo, tak by to asi bylo to, že jsme se potkali a máme se rádi hlavně jako lidi. Jinak samozřejmě jsme za těch deset let měli tu čest poznat spoustu zajímavějších lidí a míst, což by se nám bez kapely asi dařilo hůř. Jmenovat je tu všechny nejde

a navíc bych nerad zapomněl. Bylo jich dost a pár z nich se stalo našimi nejbližšími přáteli a to se počítá. Potkat Věrku Ječmínkovou s Mončou, Martina Královského a jeho rodinu, Petra Michala a spoustu dalších, to je prostě asi to nejvíc. No a v poslední době mě naprosto bourá naše „manažerka“ Jiří (Jiřina Šimková, pozn.red.), což je setkání jako blázen a já jsem strašně rád, že jsme se protli.

Od začátku se věnujete charitativním koncertům pro různé nadace, které pomáhají především dětem. Setkali jste se s obdarovanými a jak na ně vzpomínáte? No to právě souvisí s Jiří, která nás do toho namočila a za to jsme jí neskonale vděční, anžto my teď můžeme naší hudbou alespoň trochu přispět na dobrou věc, vidíme přesně, co děláme a za kým eventuálně ty peníze jdou. Strašně jí v tomhle věřím, fandím a obdivuju. Něco jsme pro děcka odehráli a vždycky je to pěkný a je ti úplně jedno, jestli tě někdo poslouchá nebo ne, jseš prostě tam, součástí něčeho, co ti dává smysl, a máš sám ze sebe radost. Nechci tady vyprávět o nemocných dětech a z nás dělat čistý duše nebo lepšího člověka, ale věřte mi, zahrát a zazpívat si v hloučku dětí, který asi nemaj v životě až takovou kliku a stejně do toho šlapou o závod, to je opravdu silný kafe a mně konkrétně to pomáhá vidět spoustu věcí v jiných úhlech a perspektivách, což se občas hodí. Jo, můžu říct, že za tohle jsem moc rád a vlastně jsem na to i dost pyšnej, byť moje zásluha je víceméně žádná.

Vystupovali jste několikrát i v zahraničí (Francie, Německo, Lucembursko). Pro jaké publikum jste hráli a jak přijali vaše písničky, které jak předpokládám, zpíváš i venku v češtině?

Je to vždycky taková milá výzvička, zahrát někde, kde tě jednak neznají a druhak ti nerozumí. Byť se vždy a všude objeví nějaký ten krajánek. Musím říci, že vlastně doposavad jenom hezký se nám venku událo, byly to dobrý až skvělý koncerty, místním se to líbilo, nadělali jsme si přátele a chystáme se znovu a rádi.

Vraťme se ke koncertu v Besedě. Křest Smutné euforie se vydařil, na co nebo koho se mohou návštěvníci těšit tentokrát? A chystáte představit desku i na koncertech v dalších městech?

Těšit se lze na dlouhý koncert jen nás3, budou samozřejmě hosté, kteří nám pomáhali s CD anebo kteří s námi vystupovali dříve a tím pádem i oni patří ke kapelové historii. Turné se nechystá, vše je jen o tomto večeru a malé limitované série pro nejvěrnější. Ti si to zaslouží nejvíce a my doufáme, že se koncert i minicédé budou líbit a potěší.

A opět má obvyklá otázka na závěr. Jakou otázku jsem nepoložila a měla se zeptat? Sám se zeptej a sám si odpověz:

Jak se máš, Jani? Já doufám, že dobře a i tobě díky za vše během těch deseti let...

Honzíku, já děkuju tobě a držím palce!